

LÁ THƯ MỤC VỤ

Lần đầu tiên bị bắt giam về tội vượt biên tôi bị “sốc” và đức tin bị chao đảo. Tôi nghĩ rằng Chúa chẳng giúp gì mình thì tin Chúa cũng vô ích. Nên trong suốt thời gian 14 tháng tù dĩ nhiên không có lễ, không có các bí tích đã dành, vì trong nhà tù Cộng Sản không ai được phép thực hành niềm tin tôn giáo, nhưng tôi cũng bỏ luôn việc đọc kinh cầu nguyện.

Suốt thời gian đó tôi cay đắng gậm nhấm nỗi buồn vì bị thất bại và bị cầm tù. Dù tôi là một chủng sinh, được huấn luyện hơn chục năm trong bầu khí đức tin, nhưng lúc đó đức tin của tôi chắc cũng giống như mọi giáo dân bình thường khác, là chỉ tin vào Chúa vì Chúa là Đấng Toàn Năng có thể làm được bất cứ điều gì cho mình, hay có thể ban cho mình những gì mình cần hay những gì mình muốn. Và khi điều mình cần hay điều mình muốn không được Chúa ban cho thì mình ‘nghe chơi’ với Chúa. May mà lúc đó tôi không bỏ đạo để rước ông thần tài về thờ hay xin bùa hộ mệnh về đeo để giúp mình vượt biên thành công.

Đôi với nhiều người trong chúng ta tin là tin vào cái có thể tin được. Nhìn thấy mới tin. Nhưng đức tin không chỉ là tin vào cái có thể tin được mà còn là tin vào ai và tin thế nào. Do đó sự hiểu biết về cái chúng ta gọi là đức tin sẽ cho chúng ta biết về mối tương quan của chúng ta với Chúa ra sao. Nếu chúng ta chỉ tin những gì chúng ta có thể thấy nhãn tiền như xin Chúa cho đi vượt biên thành công và chúng ta đi cái một tới nơi thì dĩ nhiên chúng ta thấy Chúa quyền năng quá xá. Chúa là ‘number one’. Nhưng nếu đi không thoát, giống như trong trường hợp của tôi, đức tin hầu như vứt hết. Chúa là ‘number ten’. Và khi tin như thế, chúng ta chỉ coi Chúa giống như ông thần tài hay các ông Phước Lộc Thọ, cúng kiến họ để mong họ cho làm ăn phát tài hay được nhiều may mắn hay sống lâu. Tóm lại tin như thế là chúng ta giản lược tương quan của chúng ta đối với Chúa như tương quan “hòn đất ném đi hòn chì ném lại”. Hay đúng hơn là chúng ta muốn Chúa thỏa mãn mọi nhu cầu hay ước muốn của chúng ta bất cứ lúc nào, vì chúng ta nghĩ rằng mình đã có công vất vả giữ đạo từ hồi còn bé, không bỏ lễ trọng hay lễ buộc bao giờ, hay ít nhất cũng xưng tội rước lễ một năm ít là một lần, vì thế, đương nhiên chúng ta sẽ được cái mình xin.

Bài Phúc Âm tuần này nhắc nhở chúng ta rằng “*Chúng tôi chỉ là những đầy tớ vô dụng, vì chúng tôi đã làm điều chúng tôi phải làm*” (Luca 17:10). Có nghĩa là trong tương quan của chúng ta với Chúa, chúng ta phải để cho Chúa tự do hành xử quyền năng của Ngài. Chúng ta đừng bắt Chúa phải làm theo ý chúng ta, nếu không thì chúng ta lăn ra ăn vạ hay bắt đền. Đức tin mạnh mẽ là biết tin tưởng vào Chúa ngay cả lúc chúng ta nghĩ rằng Chúa không hiện diện. Tin như thế chúng ta sẽ thiết lập được đức tin với một **nội dung** “*tin vào điều gì*” và một **đối tượng** “*tin vào ai*”, tức tin vào chính Thiên Chúa. Ngài là nội dung và là đối tượng của đức tin của chúng ta. Nhưng thách đố lớn nhất của chúng ta là làm thế nào để vững tin trước những dữ kiện có vẻ rõ ràng là hình như Chúa không hiện hữu.

Bài Phúc Âm tuần này, như thế, là một lời mời gọi đối với những ai cảm thấy đời sống quá nặng nề hầu như không thể gánh vác nổi nữa vì Thiên Chúa hình như đã bỏ rơi mình hay Ngài có vẻ như im hơi lặng tiếng trước những khó khăn và thống khổ của mình. Đức tin là sự tín thác (trust) chứ không phải là sự chắc chắn (certainty). Trả lại cho Chúa quyền tự do quyết định là chúng ta để cho Ngài thực hiện cho chúng ta những giải pháp đôi khi vượt ra ngoài sự mong đợi của chúng ta.

Trở lại câu chuyện của tôi. Bây giờ khi nhìn lại chặng đường 32 năm kể từ chuyến vượt biên thất bại lần đầu, tôi mới thấy bàn tay kỳ diệu của Chúa trong cuộc đời mình. Nếu năm 1981 tôi thành công trong chuyến vượt biên đầu tiên, có thể bây giờ tôi đang sống bên Mỹ và đã lập gia đình, vì lúc đó khi ra đi tôi đã quyết định bỏ tu. Chính vì không đi lọt hai chuyến, và ở tù tổng cộng 39 tháng, mà tôi có cơ duyên đi chung với người bạn cùng lớp có hai em ở Úc, nhờ thế mà tôi mới có mặt ở đất nước phúc địa này. Và cũng chính vì định cư ở Úc tôi mới có cơ hội đến Perth và trở lại chúng viện, rồi thụ phong linh mục, và làm việc trong tổng giáo phận này 18 năm qua.

Có nhiều người trong chúng ta khi gặp thử thách cam go, hay gặp hoàn cảnh éo le, thường thốt lên rằng tôi mất đức tin. Nói như thế chẳng khác gì nói tôi mất chùm chìa khoá hay tôi mất cái ví tiền vậy. Thực ra đức tin của chúng ta không thể nào mất được, mà trong hoàn cảnh đó chúng ta chỉ đang vật lộn để cho đức tin đeo gọt đời mình cho phù hợp với thánh ý của Chúa thôi. Do đó trong ánh sáng Tin Mừng, với lời cầu xin của các tông đồ “*Xin Thầy ban thêm lòng tin cho chúng con*” (Luca 17:5), chúng ta cùng cầu xin Chúa ban cho chúng ta hồng ân được biết làm thế nào để đời chúng ta càng ngày càng được định hướng bởi sự tín thác vào sự quan phòng của Thiên Chúa, vì chính Ngài mới biết điều gì tốt nhất cho con cái mình.

Lm Nguyễn Mộng Huỳnh